

Sy-li spěwał,
Pilnje džělal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spaј mérnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kšě Bóh pada,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihičisćečetni w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Boži džeń.

Ief. 9, 6. 7.

Hody! Hižom to kłowo kamo naš zyle hinał trjechi, hač žane druhe. My jo jenož wurjeknyč abo šakšysćeč trjebamy, a hižom steji psched nami jene wopomnjecze pschi druhim. My widžimy starschiski dom, to blido, sa kotrymž kmy jako džěczi s bratrami a kotrami w hromadze kndali, kšyschimy starscheju hłóš, jako by nam hišće we wuschomaj klinežal, a hladamy jimaj do jeju kšwětleju woczow. Tajke dopomnjecze pak je khwatniwy wodžeć. Wón wjedže naš do drugeho doma, kiž pak bě šašo našch dom. Dorosćeni běchmy, čěžka srudoba nad nami ležesche a kšwětko Božeho dnja šo tak čěžko do našcheje tyscheneje wutrobny dobywasche.

Hody! Kajki wěnz lubosnych waschnjow šu nam našchi pobožni wótzajo w běhu lěstotkow wokolo tuteho dnja swili! S darami lubosće swješeluju starschi džěczi a džěczi starscheju, knježa čzeladnych a bohaczi khudnyh! Lěš strowi naš se seleninu a lubosnym wonjenjom Božodžěsczoweho šchtomika w našchich w šymje tak samknyenyh domach, jako by nam do šymy něšto s pschichodneho nalěča pschinješl. W zusbje rospróschene džěczi khwataju domoš, šo bychu s najmjeńšcha khwilku šašo pschi nanje a macžeri pošedžale, kaž něhdy psched lětami. A hdžež žaneho měštno prošdne wostanje, pak jenož tute hody, abo wot nětka pschezo, w duchu je wono tola pódla.

Hody! Nětko halle tón prawy knjes hodow pschińdže, profeta Isajas jeho nam tak rjenje wopikuje: Nam je šo džěcžo narodžiko, Šsyn je nam daty, kotrehož knjeistwo je na jeho ramjenju. Šdyž tole čitamy, je nam, jako bychmy teho profetu widželi, tak wón s wješelom nad tym, kiž ma pschińč, poškatuje a khwata, šo by jemu do rukow a na wutrobu padnył. My to srosymimy; pschetož

Kražny je tón kšlubjeny Šbóžnik.

I. Jemu rěkaja: Džiwny. Šaj, mlodaj khudaj mandželstaj, Josef a Marja, čehnjetaj po Judžinyh horach do šwojeho narodneho města Bethlehema. Nichtó tam na njeju njecžala, nichtó jimaj napschecziwo njendže, žadny rjany dom jimaj pschihotowany njeje. W małym domežku — w hródži — hospodu namařataj. A tam narodži šo jimaj džěcžatko. Wonaj položitaj jo do žlobika a wono hlada kaž kóžde druhe džěcžo se špodžiwanjom do kšwěta a wupschestrěwa šwojej šłabej rucžny, a nichtó nje-pschińdže, sa starschimaj a džěsczom pohladacž, pschetož wono bě khude džěcžo. A tola, dla tuteho khudeho džěcža wotewri Bóh kam njebješa a jandžel pschinješe tu kražnu powjesč: Wam je šo dženk a tón Šbóžnik narodžil! a byla jandželow spěwa: Čžešć budž Bohu we wyškosći, měr na semi a čłowjekam dobre špodobanje! Njeje to ničžo džiwne?

A hišće je to džěcžo male, duž pschicžehnje, wodžena wot jašneje hwěšdy, s rańscheho kraja wulka karawana

čajkuž w Bethlehemje drje hiščće widželi njeběchu, mudri, wošobni mužojo, na kralow podobni, s wulkim pšchewodom wojakow a jědných. Bóla krala w Jerusaleme bėchu pobyli a to, sčtož pytaču, njenamafali. Ale w małym domečku w Bethlehemje džěčo namafaju, a duž šo k temu džěšču jako k swojemu kralej modla a wotewrja šwoje pokladu a wobdarja to džěčo. Njeje to nicžo džiwne?

A to džěčo roščěšče. Hdnyž bė 12 lět, tehdy blyšchachu wučeni Farisejazy se spodžiwanjom jeho mudre praschenja a wotmolwjenja. A hdnyž bė 30 lět, wotewrichu šo sašo njebeša a šwjaty Duch puščězi šo na njeho a wot horkach bė Wótzowy hlóš blyšchecž: To je tón šamy mój luby Šsyn, na kotrymž ja dobre spodobanje mam! Njebě to nicžo džiwne?

A tutón muž šebra šo, hromadžěšče šebi wučownikow a kłodžěšče po kraju wokolo. Hlódnych našpěčowasche, khorých hoješče, srudnych trošchtowasche, haj šamo morných s rowa wołasche. Lud njemějšče žaneho wjetšeho dobročela a wyškasche jemu napschecžo: Šosianna, temu šynej Dawitowemu! A lėdma bėchu te šłowa wuklinčate, wlecžěšče tón šamšny lud šwojeho dobročela na horu, šo by šo tam na kšizju wukrawił. Njebě to nicžo džiwne?

A hdnyž bė šo wudychał, šarža šemja a čzma pšchikry se šwojimaj kšhidłomaj šemju. Šeho položichu do rowa, ale na kšeczi džen bė jandžel s Bethlehema tu sašo a wotwali kamjen wot rowowých durjow a tón morny stawasche se šemje, kaž rano šłonzo s morja kšhadža a žana ruka jo šadžeržecž njemóže. A tón stanjeny tu hiščće je. Wón wodži šwoju žyrkej, kiž hacž na kónzy šemje došaha. Džěczi šo k njemu čziščcža, doroščeni kłodža po jeho šnamjenju, kchori šbėhaju k njemu šwojej ruzy a mrėjazy njerodža wo nicžo, hacž šo šmėli jemu do jeho mileju rukow a na jeho šbóžnikowu wutrobu padnycž. Njeje to džiwne? Haj, profeta Šesajašo, sčtož šy šastaršku prajił, to wobkrucci džensza žyly kšchescžijanski šwět: Šemu rėkaju džiwny!

II. A radžicžel. Šrijedy hacž je Šhryštuš pšchischol, bė dobra rada droha na šemi. Šedny móžěšče drje druhemu dobru radu dawacž, hdže ma hicž, šo by wjele namuknył, abo sčto ma čzinicž, šo by wjele nahromadžił. Šhoremu dawachu lėkarjo dobru radu a štari wučachu mlódnych s poklada šwojich bohatých šhonjenjom. Ale to bėšče tola rada, kiž ludži jenož po šemi wokolo wodžěšče, kiž pať šo dale rowa a wyške hwėšdow njewjedžišče, rada, kiž šachodnemu čžėlu hoješče, nješachodnu dušchu pať prošdnu woštaji. Ščto pomha pať šabludženemu pučžowarjej wodžet, kiž jeho jedny džen po druhim w huštych lėšu wokolo wodži, pučž s lėša won, pučž do rjaneje domišny, hdžež na njeho čžafaju, hdžež ma kryte blido a pšchihotowanu hospodu, pať njewė? Ach, kať šebi póhanjo žadachu, šo by jim něchtó pučž do njebeš k Bohu pokasal, šo bychu temu kaž lubemu naney šwoju nufu wufkoržicž a šwoje hrėchi šebi wotprošpěčž móhli, šo bychu, hdnyž čžėlo dušchi hospodu wupowė, s nej na šbóžne měštno móhli, hdžež šmėla na wėczne woštacž! A ša tajkim radžicželom šu lėtthazzy dolho se šwojimi modlitwami a woporami, se šwojich tempłow a domow a šwjatých hajow won wołali. Ale woni wołachu kaž hlódni wo khlėb do puščiny — podarmo.

Duž pšchindže prawa rada s njebeš. Bóh póšla s njebeš šwojeho Šsyna. A hlaj, tón kłodnych hrėšnikow

se šwojim rtom k Wótzej w njebešach pokasowasche, kiž ma šam móž, čžłowjetam hrėchi wodawacž, se šwojim čžerpjenjom a wumrjecžom wón Wótzowu wutrobu smjehczi, šo ta nam hrėchi wodawa, a se šwojim horještacžom pšchihotowa wón nam pučž pšches tu hlubinu mješ šemju a njebešami, tón pučž horje do njebeš. Šajki radžicžel, kiž je s dohom tež wodžet, pučžetwarjet a nošchet čžłowjetow! Haj, šestupajcže šo hromadu, wy mudri šandžených lėtthazow a wy wučeni našcheho čžafša se wšchėch krajow a rėcžcže a radžcže a wuradžujcže, sčto je mješ wami najlėpšchi radžicžel, a potom šajcže Šhryštušej wėnz na jeho pšchekrašnjemu hlówu a poklakncže šo pšchod nim a prajcže s Šesajašom: Šhryštuš je tón prawy radžicžel!

III. A Bóh móžny, wėczny Wótčez. To šu šylni mužojo, kiž s hlubokeje škały te tam pšchod lėtthazami šroščene kamjenje lamaju a šbėhaju a je po šwojej woli wotrubaju. Ale sčto je jich móž pornjio mozy ryczerja Šudžineho, kiž našche do wutroby šakorjenjene žadoščě won torha a čžaha a našcheho šnutšłowneho čžłowjela po šwojej podobnoščzi wobrubuje, šo my potom w prawdoščzi a šwjatoščzi kłodžimy? Ššylny je tón wojať, kiž šwoju brón wucžehnje, bješ bojoščě na nje-pšchecžela dže a ješo pšchewinje. Ale po mozy wopravdžity Bóh bė tola tón, kiž je se šwojim čžerpjenjom šmjerczi móž wšak a helšte wrota pšchewinyl. Šwojazy tajkemu wójnškemu wodžerjej wyškaju, s kotrehož móž a kšrobłoscž na žyłe wójško padatej, šo je potom njepšchewinjomne. Ale wšchėch tajkich pšchetrjehi Šhryštuš. Š njemu šhladuja wopusččene šyroty, s kotrymiž šo ludžo štoršaju, rudžene mandželške, kotrež ruby muž wšchėdnje tyšchi, kłodži a hubjeni, wo kotrychž šwět njerodži, a hlaj, s njeho pada na nich mozy doščž, šo šylnišchi hacž lawy wšchu kšchidwu se ščzerpliwoscžu nješbu. Š njemu šhladuja kchori a mrėjazy a woni nabudu šylnoscže doščž, šo, hdnyž domjazy jich dla kšchepotaju a plakaju, s wješelom do šmjercže a do rowa džėja — kaž na kwaš. A tutón Bóh móžny je s dohom wėczny a jako tajki mileje wótzneje wutroby. Wón pať je tež

IV. Mėrny šėrščta, šo by šo jeho knejstwo pšchisporjalo a mėra nihdy kónz njebył na Dawitowym stole a w jeho kraleštwje, šo by wón to šame pšchihotowal a wobšynył se šbudom a s prawdoščžu wot teho čžafša hacž do wėcznoščče. Tole my čžitamy. Ale hdnyž jo pšchod ludžimi čžitamy, njeje nam tať, jako by kóždy štanycž a šo praschecž dyrbjal: Še dha Šhryštuš wopravdže mėr pšchijněšł, je wón wopravdže tón mėrny šėrščta, abo dyrbimy na druhého čžafacž? Na žylej šemi šo hižom pšches žyłe lėto wo nicžim telko njepišche, kaž wo krejrošłiwanjom tuteje wójny. W Šeuropje, kiž je tola nimale žyłe kšchescžijanski a tať „Šhryštušowe kraleštw“, na ščtyrjoch wulkich bitwišččach džėn wote dnja s milijonow želešnych rołow šmjercž noščhaze kulki lėtaju. Młodži padaju, šranjeni šdychuja a wšchėdnje, hdnyž šo šłonzo kšhowa, je sašo wjele štow wudowow a šyrotow a bješ-džěcžnych štaršchich wjazy. A jako wójny njebě, njebě pšchezo na šemi wadženje a hidženje mješ ludžimi doščž? Ach, luby Šnježe Šesu, tať mohł něchtóžkuli rjež, šy ty wopravdže tón mėrny šėrščta, a hdnyž ty jo šy, hdže dha je tvoje kraleštw, hdžež ty jako mėrny šėrščta knejšišč, šo bychmy šo šebnali a wšcho wopusččžili a tam čžahnyli, šo móhli tam wo mėrje žiwi bycž? D, njesa-

budźmy! Boże kralestwo je snutskach w naß. Schtož prawje do Ahrystuša wëri, tón jo w ðebi noßy. Temu je Ahrystuß we wjeßelu a srudobje mërny fërſhta. Jeho wutroba je ſtwicžka, czicha a wutepjena, njech tež wokoło njeje wëtr najhórſchich wojowanjom ſchumi. Woprawdžity kſchecžijan ma ſnutskach mër, njech jako nan bjes džeczi abo jako wopuscžena ſyrotka žaruje, abo njech jako wojak ſmjerczi do woczow hlada, wſchako ma Ahrystuša ſa ſchitarja. Duž woſtaj Ahrystußej tu czeſcž mërneh o fërſhty!

Alle Bože kralestwo je tež ſwonka naß. Kſchecžijanſta zyrkej to je a tón mërny fërſhta Jeſuſ knjezi w njej. Nëtko wſchał ma tuto kralestwo hiſcžce na ðebi bohaty džël ſemſteje njedokonjanocze a tehodla wëja reſne wëtry ſwadny a wójnów hiſcžce pſches njo. Tola pał do wſcheho tuteho holka a njemëra tež bjes pſchetorhnjenja hlóß mërneho fërſhty klinezi, kiž ſrudnych troſchtuje, njemërnych ſkludžuje, ranjenych wobala a wſchëch na lëpſchi pſchichod pokajuje. Tutón tež pſchiñdže. Bože kralestwo budže junu dokonjane — w njebjëſach. A ſchtož budže do njeho kluſhecž — tam w Božim raju —, tón ſmëje daloko ſady ſo to nëhduſche ſemſte hubjenſtvo a bëdženje, ſo budže ſo lëdma na njo dopomnicž móž. Jandželjo budža wokoło njeho ſe ſwojim ſwëtkom a ſpëwom. Njewuprajomna žadoſcž budže kaž wodnych ſ Edena pſches jeho wutrobu cžahucž. Ahrystuß, tón fërſhta mëra, budže pſched nim ſtačž. Tehdy budžemy, ſchtož dženkſa ſe ſwojeje ſrudobž a bojoſcže won pſchi ſwojich rowach a we ſwojich wupróſdnjenych domach ſe ſylſami ſpëwamy, jako bychmy jo prawje njewëriłi, ſ radoſcžu ſnjecž móž, ſhladujo na fërſhtu mëra:

Nëtł wulki mër je bjes kónza,

Wſcha ſkóržba kónz je wſala!

To je twój Knjes a wón tu je: Džiwny, radžicžel, Bóh móžny, wëcžny Wótcžez, mërny fërſhta! Duž:

Wjeßel, wjeßel ſo kſchecžanſtvo!

Hamjen.

J. Kř. w H.

Pſchi žlobiku.

D bëžcže, wy paſtyrjo, poſhwatajčže
A piſcžezele ſobu wſačž njeſabudžcže.

Haj, poſhwatajčže,

Schto w Bethlehemje

Tam we hródzi w žlobiku wuhladacže.

Tam widžicže džecžo kaž jandželki ſu,
A maczer tež pſchi nim tał wobſboženu.

D knježnicžka ty,

Tał njebjëſka ſy,

A wobraſ ſy luby a pohnuwazy!

Nëtł, ſuſodo, ſhwataj ſem ſ kolebawku,
Chžu džecžatko položicž, ſy ma je tu.

Spj derje, haj ſpi,

Njech džije ſo cži,

So w ſbóžnoſcži hrajkajch mjëſ jandželkami.

Setkanje Bože we wulkej wójuje.

(Pokracžowanje.)

Ville, 6. novembra 1914.

Mojej lubej ſtarſchej! bratsja a ſotry!

Kajke wobrocženje pſches Bože wodženje. Tał nëtko wuſnawam. Pſchetož ſ prënja je mje Bóh runje reformaziſki ſwjedžen dwëmaj

njepſhecželſkimaj kulkomaj trijehicž dał, ſchtož budže mi cžaf žiwjenja njeſapomnite. Tał huſto hacž budu tón ſwjedžen ſobu ſwjecžicž, budu Boha wo hnadu proſyčž. A ſ druha, njeby Bóh tej kulžy tał wodžicž mohł, ſo bych na mëſcže mormy byl?

Wóji luby nano, Bóh je te modlitwy wuſklyſchał, kotrež ſu ſo t njemu ſlał, mje ſdžeržecž. Nadžijomnje wón nëtko tež hiſcžce tu modlitwu wuſklyſchi, ſo by mi domoj dał. Njebych ðebi ničžo druge pſchał, hacž ſo bych junkrócž ſ tobu, luby nano, te mſchi hičž mohł, kaž poſledni krócž do naſcheho džëlenja.

Dubej ſtarſchej! wy njetriebacže ðebi moje dla tyłanz hubjenje kłodžicž dacž (9. novembra bëſche termuſcha); pſchetož mi ſo žyle derje džë, Bohu džatowano, cžehož ſo tež wot waß nadžam. Nadžijamy ſo, ſo Bóh bórſy knjeſtwa t mërej wodži —. Modlcže ſo jenož kručže t Bohu, kaž ja, potom wſchitko t lëpſchemu doñdže. Alle, mojej lubej ſtarſchej, wóji ðebi njetriebataj myſlicž, ſo ſym nëtko hižom prawy kſchecžijan. Hacž dotal hiſcžce niž, luby nano, ale hdyž budže wójna nimo, chžu dobry kſchecžijan bywacž, a ty, luby nano, budžeſch mi pucž t temu połaſowacž. Mam potom wjele ſaſo dobre cžinicž. Duž, wy lubi, proſcžcže, ſo by mje Bóh luby Knjes tež dale wobarnował a mje po wójnje t prawej wërje dowjedł.

(Se ſaſkich žyrtwiniſkich a ſchulſkich nowin.)

* * *

(Pſchichodnje dale.)

Wjeßel, ſemja, njebjjo, ſo!

Wjeßel, ſemja, njebjjo, ſo!

Šſyna mamy Božeho.

So by ſbože płodžil,

Je ſo dženk narodžil.

Šcžëw nam rjany wubitwa

Š Šëhoweho korjenja.

So by ſbože płodžil,

Je ſo dženk narodžil.

Šškowo ſcžini cžłowjeł ſo

W tebi, Ahryſcžce, Šbóžniko.

So by ſbože płodžil,

Šſy ſo dženk narodžil.

Kak je Bohuſlaw ſ Dubowina Boha ſpóſnał.

Powjedaničžko wot Ahryſtofa Schmido.

Pſchetožik S. Buł.

(9. pokracžowanje.)

13. ſtam.

Radoſcž dobreho nana.

Mjes tym pſchiñdže tež hrabja, wulki, nadobny muž, rjany a luboſny do woczow, pſchiſtojnny a pſhecželniwy we ſwojim ſadžerženju. Putnika wſa wón hnydom ſobu do ſwojeje ſtwy, kaſaſche jemu, ſo by ſo ſ nim t blidu ſydnyl, da ðebi bleſchu ſwojeho wina pſchinjeſcž, nala Methodijej prënju ſchleñzu, pijeſche po rycžerſku na jeho ſtrowjo, ſchtož dyrbjeſche tež putnik cžinicž.

„Budžcže mi wutrobnje witany, cžëſcžedostojnny wótcže!“ prajeſche hrabja. „D tał je mi to lubo, ſo ſym po tał dołhim pucžu a w tajkim wjedrije pod tſëchu a do cžopleje ſtwy pſchichol. Tola ſcže mi wy, pobožny a ſprawny wótcže, hiſcžce wjele lubſchi; pſchetož wam móžu wſchitko, ſchtož mi na wutrobje leži, ſ dowëroſcžu ſjewicž. Wſchitžy moji ludžo ſu, kaž widžicže, wjeßekeje a radoſtneje myſle, dokełž ſo po wjele krawnych bobytch bitwach ſaſo domoj wróczeja. Jeno ja, jich wjedžicžer a knjes — a tał

je to w tutym śwécze husto, ja sam mjes nimi bym frudny a styskny. Mam wultu starosc, hacz ma so doma wschitko tak, kaz dyrbjało. Moja mandzelska drje je strowa; tola scto je so i mojim jeniczkim bynkom stalo, to njewem. Moja mandzelska njeprifasche mi hizom dolhi czaš niczo wěste wo nim a we swojim poslednim liscze halle spomni, so drje jeho na tutym śwécze wjazh njewohladam. — Wy seže i wjele ryczerjemi snaty, pschetož bēschče nēhdy tež wutrobity wojak. Wy seže runje na kraju, seže knadz daloko wokolo pobyl. Prajče wschał mi, njewěsče niczo, scto w Dubowinje činja? Seli so mi niczo dobre powjedacz nimacze, dha mje k najmjeńšchemu trošchtujče.

Methodij wotmolwi i najwješelschim woblicžom: „Mōžu wam to najlěpsche sjewič. Wasch byn je strowy a najlubosnišchi hōlczež, kajlehož bym czaš žiwjenja hiščeže njewidžak.“ — „Wy jeho snajecze?“ woprašča so hrabja khetije. — „Ach, jara derje“, džešče putnik; „tola je so i waschim džeščjom nēšctožkuli stalo, mjes tym hacz bēschče na wōjnu.“ A wōn powjedasche, sctož wo Bohuškawku wjedžešče, a polasa k wobkručenju teho krašny knjeniny wobraš. — „Haj, to je wona, moja mandzelska“, prajesche hrabja, „jako bych ju žiwu widžak. Se knadz nētko hiščeže tak rjana? Ach, wboha žona je wjele, wjele wuczerpika! — Tola hōže je nētkle hōlczež?“ — „Tu w domje“, prajesche Methodij. — „Tu w domje?“ sawoła hrabja nahle stantyschi. „A czechodla dha mi to hizom dawno njeprajescheže? domjedže mje na mēseže k njemu!“

Methodij wsa šwēzu i blida, a hrabja džešče sa nim do komorki, hōžež jeho bynł we kožu ležesche. Hōlczež pošmēwasche so w spanju tak lubosnje kaž njewinosč, a bē tak krašny kaž jandžel. Hrabja njemōžesche so dospč na njeho nadžiwacz, bylny stupichu jemu do woczow, a wōn prajesche: „Mōj Božo! jako na wōjnu czechnjech, bē wōn hiščeže plakate džečzo, a nētko je hizom tak lubosny hōlczež! O ty moja dobra, najlubšča mandzelska, nētk halle rošymju twojim listam, a džaťuju so czi sa twuju staroscziwoscž wo mje, i kotrejž by mi njekmērnju žaloscž a frudobu salutowala. — Bohuškawko, luby Bohuškawko“, sawoła wōn potom, a wsa hōlza sa rufu, jeho wokošchujō, „wotucz, hlej, twōj nan tu je!“ Sato bē so mať Bohuškawł po chwili žyle se spara wubudžil a k šebi pschischol, rjekny polny radoscže: „Ty by mōj prawy nan?“ a pscheczelniwje pocza so na njeho šmēwacz. „Budž mi wutrobnje powitany, mōj najlubšchi nano! Se dha tu moja macž tež šobu?“ Hrabja wsa hōlczeža na ruzy a plakasche radostne bylny, prajo: „Boža mōžna a dobrocziwa ruka je cze špodžiwnje wumōžika, lube džečzo. Njemōžu so Bohu sa to dospč džaťowacz.“ „Sa tež niž“, rjekny Bohuškawł; „o kak dobry je tōnle našch Bōh, kiž je takle luboscziwy a pscheczelny k nam, kiž nam tak wulke radoscže wobražza.“ Hrabja mējesche nad mudrymi praschenjemi a wotmolwenjemi hōlczeža njewurjeknitu wješkosč. „Methodijo“, prajesche wōn, „kajti džať bym wam winojty! Šdy bych wam wschē šwoje kubka a wobšedženštwu dacž chžyl, by to hiščeže mačo bylo sa tu wucžbu, kotruž je hōlczež wot waš dostak.“

Mjes tym bē tež Marata do komory pschischla, a wosta bojasna nasdala stejo. Hrabja ju pscheczelnje postrowi, poda jej rufu prajiwšchi, so so nicžeho bojecž nima. „Tola czi rubježnizh dyrbja“, rjekny wōn roshnēwany, „sa šwoje njelkmanštwu kručže khostani byč!“ Wōn pschilasa tež hiščeže tušamu nōž najkšroblišchim mjes šwojimi ludžimi, so bychu jich w jich khowanzh pytali, njenadžizh nadpadnyli, a jathy do Dubowina pschijwedli. Potom powjedasche jažo se šwojim bynkom, a njeby trasch žyku nōž wōczka sańdželik, hdy by jeho putnik k temu njenapominal, prajo, so je tola wschēm chwilkla pospanja trēbna, chžedža jutšje wješeli do Dubowina doječž. (Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

* **Sody.** Jim wjele sda so njemōžne byč, hody šwjeczič. Runje jako by wōjna tej kōnje wschitkich našch hiščenjom parle wufamala. Ženje so boloscž tak bylna njewopokaže, hacz hdyž wutrobu nile wopomnjecže wobjima. Tehodla so jim wjele ta luboscž pschemulka sda, hacz so mohle jim hody nēšcto wobra-džicž. Wy pak wschitkim pschiwolamy: Tola šu hody. Šsrjedža w huujazhm 46. psalmje, kotruž je Luther i tym šamym šahorjenjom do teho kšerluschca „Jednu twjerdy hrōd je našch Bōh šam“ pschespēwal, steji šlowo kaž hodowne špēwanje šrjedža we wōjnškim wichorje: „Dha wschał dyrbi to mēsto Bože pēnje wješele wostacz se šwojimi studniczkami. Bōh je šrjedža w nim“ Pschezo lōhko njeje, jeho blisko šesnacz. To wē špēwar 46. psalma. Wichory wokolo njeho wuja. Šsrjedža nutškach pak steji kaž škaťojta kupa hodowne wješele: dha wschał dyrbišch ty wješely byč, pschetož tōn šnjes je pola tebe. Haj, dha wschał šwjecziwy hody we najkšubšchey myšli. Pschi wschey wōjny a wichory dyrbinu a mōžemy my bliskoscž Božu našhonicž; mōžemy šesubej w naž bydlenje pschihotowacz. Pschi wschey hōrkej boloscži, pschi wschēch czešpienjach dušche dyrbja so nam studniczki trošchta žōrlicž i teje w Božim džešču nam šjewjeneje luboscže. Šslyšojte wōczko dyrbi to džečatko wohlacacz, kotrež pschindže, so bychu cžlowjetojo bliski wuczež, wēčnu šmilnosč mēli. Šranjena wutroba dyrbi so wuhojicž. Pschi wschey mnohej cžemnosčzi, kotraž nam pucz šaczni, dyrbinu so tola na prawy pucz namacacz, psches potajništwu, kak je Bōh žedjenje wschitkich cžlowjetow po wumōženju štajil. Šow je wōn wēčnje dopokajmo dak, so šady cžemnosče mrowczakow tola wola k šbožu cžlowjetow štukuje. Dha wschał tola hody! Niž šame wyštanje jo wucžini, ale našhonenje: Bōh je pschi mni. Šctož k našhonenju tehole šjewjenja Božeho w cžlowjestwje pschindže, tōn je na hodownym duju šrjedža nutškach štejal w rēzy luboscže.

Dha wschał hody tež w myšli našcheho luda. Sody šu nam šwjedžen wobražžajeje luboscže. To lēto njechamy nohomaj teje luboscž šadžewacz, ale je pokhwatacz. To je witane wotkryče hodowneho džiwa, hdyž cžlowjetojo luboscž šuja. Šdžež hdy i cžemneje wutrobny pruha luboscže so doby, šnutsšowna mōž so rošjašni. Sody šu nam šwjedžen džečžajejo wješela. Wješele džečzi dobre cžini. Wy njechamy džečžom w šebicžnosčzi frudoby tradacz dacž na wješelu. Niž dar džečzo najbōle wješele njecžini, ale so budža šaršchi i džečžini tež džečzi. W pschewinjenju našcheho njespodobanja žohnujemy so a tež džečzi. Špēwajmy i nimi hodowne kšerluschche, wobhladajmy šebi i nimi hodowne wobraš, powjedajmy jim i našchim našhonenjom pošwjeczene hodowne hištorije, potom budžemy tež hody šwjeczič w starej dobrej myšli našcheho luda.

* **Sandžemu njedželu 4. adventa** je so psches knjesa wyschšcheho žyrkwinskeho radžicžela Rosentranza knjes šarac Šapleč jako dušchompajšyr Šornjo-Wujesdžanskeje wōžady, na mēsto knjesa šararja Wjazki, kotruž je so Michala na wotpocžink podak, šapokajak. Šarške mēštno je so tōn kōcz wot konsistorštwu šameho wobšadžilo po šakonškim postajenju, dokelž ma konsistorštwu wobšadjenje wobšaracz, hdyž žyrkwinske pschedšejicžestwo njeje žancho i tych wušwolilo, kotruž je kollatorštwu k wōlbye porucžilo.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wschēch pschēdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wsach a w Budyšchinje dostacz. Na šctwōrcžlēta placzi wōn 40 pj., jenotliwē cžiška šo sa 4 pj. pschēdawaju.